

ת"פ 17321/06/18 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד מוחמד בן אחמד אבו שנדי

בית משפט השלום בבאר שבע

י' חשוון תשפ"א
28 אוקטובר 2020

ת"פ 17321-06-18 מדינת ישראל נ' אבו שנדי
תיק חיצוני: 3690/2018
לפני כב' השופט רון סולקין
המאשימה

מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד דניאל גלעד

מוחמד בן אחמד אבו שנדי
ע"י ב"כ עו"ד דמיטרי ורניצקי

נגד
הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום והשתלשלות הדין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירות של גידול, ייצור והכנת סם מסוכן, בניגוד לסעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג - 1973; אחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, בניגוד לסעיף 7(א) ו-7(ג) רישא לאותה פקודה.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן (תיקון טכני), מיוחס לנאשם, כי במהלך תקופה בת מספר חודשים, עובר ליום 03.06.18, גידל כ-193 שתלי סם מסוכן מסוג קנביס, במעבדה, במבנה הסמוך לביתו.

בנוסף, במקומות שונים במתחם מגוריו, נתפסו סמים מסוכנים מאותו הסוג, במשקל 220 גרם ברוטו; 963 גרם ברוטו; 660 גרם ברוטו; 220 גרם ברוטו.

המשקל הכולל של הסמים שנתפסו - אלו שגודלו במעבדה ואלו שנתפסו במתחם המגורים - עומד על 33.22 ק"ג.

במסגרת הליך ארוך של דיון מקדמי, במסגרתו התקיימו מספר דיונים - הגיעו הצדדים להסדר טיעון והנאשם הודה בעובדות ובעבירות שבכתב אישום מתוקן.

ברם, במועד בו נקבע התיק לשמיעת פרשת העונש - פיטר הנאשם את סנגורו ועתר לחזור בו מהודאתו.

לבקשת ההגנה - הועבר הדין בעתירתו זו של הנאשם לפני מותב אחר, אך בשלב מסוים - חזרה בה המאשימה מהתנגדותה לביטול ההודאה והדין הוחזר למותב זה, אשר הורה, בהסכמת הצדדים, על ביטול הכרעת הדין.

במענה לכתב האישום, מסרה ההגנה, כי הנאשם כופר במיוחס לו; עוד נטען, כי החיפוש לא התבצע במתחם ביתו של הנאשם ולא נערך באופן חוקי, כך שאין לקבל את ממצאיו.

ההגנה טענה, כי על רקע מה שתואר על ידה כ"מצוקה כספית קשה", בתמורה לכיסוי חובותיו, איפשר הנאשם לאחר להשתמש במחסן בכתובת הנקובה בכתב האישום, מבלי שידע את מטרת השימוש.

לטענת ההגנה, חשש הנאשם מהגורמים העברייניים, שהשתלטו על המבנה, כי יפגעו בו אם לא יעשה דברם ובשל כך - זכאי להגנת הכורח.

בנוגע לסמים שנתפסו - טענה ההגנה, כי לא נתפסו בבית הנאשם ולא היו בחזקתו.

ההגנה חלקה על קבילות אמרתיו של הנאשם וביקשה לקבוע משפט זוטא. ברם, במהלך קביעת תכנית המשפט הוסכם בין הצדדים, כי שאלת קבילות האמרות תידון תוך כדי המשפט עצמו.

מטעם התביעה, העידו העדים הבאים:

· ע.ת. 1 - רס"ב אריק תשובה - נוהג כלבים;

· ע.ת. 2 - רס"ר אודי לביא - בלש;

· ע.ת. 3 - רס"ב שחר בובליל - ראש צוות בילוש;

· ע.ת. 4 - רס"מ אלכסיי קומלב - חוקר;

· ע.ת. 5 - רס"ל נוי טלקר - חוקרת;

מטעם התביעה, הוגשו המוצגים הבאים:

· אמרת הנאשם מיום 03.06.18, שעה 18:48 - מסומנת 2 בתיק החקירה - ת/א1';

· דוח מעצר - מסומן י"ב בתיק החקירה - ת/ב1';

· דוח מסכם חקירת מז"פ - מסומן ל"א בתיק החקירה - ת/2;

- תקליטור סרטון תיעוד מעבדת הסם - ת/א3;
- תמונות סטילס מהמעבדה - ת/ב3;
- חוות דעת מומחה המעבדה האנליטית - מסומנת כ"ח בתיק החקירה - ת/4;
- בקשה להוצאת צו חיפוש - מסומנת א' בתיק החקירה - ת/א5;
- החלטה בבקשה לצו חיפוש - ת/ב5;
- דוח חיפוש - ת/ג5;
- דוחות וזכ"דים בנוגע למוצגים - ת/א6 - י"ג;
- דוח פעולה מאת ע.ת. 3 - רס"ב שחר בובליל - ת/7;
- תצלום פתק שנתפס במעבדת הסם - ת/8.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם.

מטעם ההגנה, הוגשו המוצגים הבאים:

- דוח עיכוב - מסומן י"א בתיק החקירה - נ/1.
- הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב ומכאן - הכרעת דין זו.

סקירת התמונה הראייתית

ראיות התביעה

ע.ת. 1, נוהג הכלבים רס"ב אריק תשובה, סיפר, בחקירתו הראשית כי הוזמן להשתתף בחיפוש וכי

לאחר שנכנסו הבלשים לבית - הפעיל את הכלב בכניסה לבית. הכלב רץ ישירות לחצר מאחור, שם היה מחסן ובו פתח מכוסה בוויילון. הכלב נכנס תחת הוויילון, הגיע לשתי דלתות והחל לסמן עם טלפיו עליהן. העד הבין, כי הכלב מרמז, שיש

דבר מה מאחורי הדלתות והעביר את המשך הטיפול לבלשים. מאחורי הדלתות - התגלתה מעבדת סמים.

בחקירתו הנגדית, מסר, כי לא פגש בנאשם במהלך האירוע, אלא באחד מילדיו.

ע.ת. 2, הבלש רס"ר אורי לביא, סיפר, בחקירתו הראשית, כי החיפוש נערך על פי צו. תפקידו של העד היה לסגור את מתחם הבית מאחור. מאחורי הבית היה מחסן, ממנו הריח ריח חזק של סמים. העד קרא לראש הצוות - ע.ת. 3 - וכן לכלבן - ע.ת. 1 - שהגיעו למקום. הכלב סימן את המקום, השוטרים פתחו את הדלתות ומצאו שם את מעבדת הסם.

במהלך החיפוש, נכח בנו של הנאשם. הנאשם הגיע רק לאחר מכן, כשכבר נכנסו למעבדה.

לדברי העד, נשאל הנאשם, האם הוא מודע לגידול הסם והשיב שכן, שיש לו חוב לבן משפחה וכך הוא משלם לבעל החוב. לאחר שרוענן זכרונו, הבהיר העד, שלדברי הנאשם, החוב היה מטעם אחד מבני משפחתו של הנאשם לבחור יהודי בשם עידן, ושאותו עידן אמר להם, שאם יתנו לו לגדל סמים אצלם בבית - זה יעזור לפרוע את החוב. הנאשם הוסיף ומסר, כי משקה את הגידולים פעם בשבוע תמורת סך בן 8,000 ₪. העד עצמו שמע את הנאשם אומר את הדברים.

העד ערך את דוח החיפוש ת/5ג'.

כתובת בית הנאשם היתה - שכונה 38 בית 96. המדובר במתחם גדול ובו מספר בתים, המחסן היה בתוך המתחם, בין שני בתים.

לדברי העד, הוקראו לנאשם זכויותיו ונאמר לו, שהוא מעוכב בחשד לגידול סמים.

השתילים שנקטפו הוכנסו ל-3 שקים והועברו לניידת.

בחקירתו הנגדית, עמד העד על כך, ששמע את הנאשם אומר את הדברים, גם אם שוטרים אחרים שנכחו במקום - לא פירטו את אותם דברים.

עוד אישר, כי החיפוש נערך בנוכחות עד אחד - בנו של הנאשם וכי הנאשם הגיע לאחר מכן.

בחקירתו החוזרת, ציין העד, כי הנאשם אמר לו, שבנו - אינו קשור לסמים וכי הוא (הנאשם) "נטו" עשה הכל.

ע.ת.3, ראש צוות הבילוש - רס"ב שחר בובליל, מסר, בדוח הפעולה ת/7, שהוגש חלף חקירתו הראשית, כי הגיע למקום - שכונה 38 בית 96 בתל שבע - ביחד עם השוטרים עדי התביעה 1, 2, 4, כשהם חבושים כובעי זיהוי ומזדהים באמצעות תעודת מינוי משטרתית. למקום הגיע בנו של הנאשם והכוח הודיע לו, שיש בידם צו חיפוש ושהוא זכאי לנוכחות עדים נוספים, אך הוא לא חפץ בעדים נוספים לחיפוש.

במהלך החיפוש - נתפסה מעבדת הסמים וכן נתפסו סמים בתפזורת.

במהלך החיפוש - הגיע הנאשם למקום ותושאל על ידי ע.ת.4.

בחקירתו הנגדית, אישר, כי הוביל את צוות החיפוש, כי היה אחראי על כלל הליכי החיפוש לרבות סגירת הבית, הפעלת הכלב, החיפוש בתוך הבית ואף יתכן, שקיבל החלטות בנוגע לעיכוב או למעצר.

העד לא זכר לומר, מדוע לא נעצר הבן - אחמד.

העד לא זכר, האם הבחין בנאשם מגיע למקום והאם שמע את דברי הנאשם אל מול ע.ת.4.

ע.ת.4 - רס"מ אלכסיי קומלב, סיפר, בחקירתו הראשית, כי הגיעו לבית בהתאם לצו חיפוש וכי במקום פגשו אשה, כשבהמשך - הגיע בעל הבית.

מדובר במגרש שלו שתי יציאות, האחת - לרחוב. השניה - לכיוון מרכז תל שבע.

מאחורי הבית הגדול, שעומד מצד שמאל - רואים שתי דלתות ושם היו שני חדרים, האחד - לגידול הסמים, בו היו מנורות וציוד והשני - לייבוש.

העד שוחח עם הנאשם והיתה לו הרגשה, שהנאשם התבייש בסיטואציה. הנאשם מסר לעד, שנקלע לחובות וחייבו אותו להיכנס לנושא של גידול הסמים. זאת, מבלי שנערך תשאול. העד הזהיר מיד את הנאשם, על זכויותיו, לרבות זכות ההיוועצות וכן כי כל מה שיאמר עלול לשמש כנגדו.

הנאשם אמר, שדרשו ממנו לעשות זאת ושהוא בא פעם בשבוע להשקות את העציצים.

בחקירתו הנגדית, עמד על כך, שהוסברו לנאשם זכויותיו, גם אם הדבר אינו רשום.

כשנשאל בנוגע לאפשרות, שהחיפוש נערך בבית 85 ולא בבית 96 השיב, כי מדובר בבית, שהוא מחובר וכי ווידא שהכתובת הרשומה בצו תואמת את הכתובת במפה.

לשאלה, כיצד יתכן שנכחים נוספים במקום לא נעצרו השיב, כי אינו מחויב להשתמש בסמכות המעצר אם אינו מוצא לנכון וכי היה מישוה שנטל אחריות על הסמים - הנאשם.

הנאשם דיבר תחילה באופן ספונטני ולאחר מכן - הזהיר אותו העד ותשאל אותו. העד עמד על כך, שהנאשם מסר את הדברים מפיו, לרבות העובדה, כי נהג להשקות את צמחי הסם פעם בשבוע.

בחקירה חוזרת בעקבות שאלות בית משפט, הסביר העד, שצו החיפוש מוען כלפי הנאשם.

דוח העיכוב, שערך העד - נ/1 - הוגש מטעם ההגנה. על פי המפורט בדוח, אמר הנאשם, בתגובה להודעה על עיכובו: "אני גר פה ולא יודע מה קורה מאחורי הקיר של הבית שלי".

ע.ת. 5, החוקרת רס"ל נוי טלקר, גבתה אמרה מהנאשם וכן מבנו אחד.

בחקירתה הנגדית, מסרה, כי אינה יכולה לזכור מדוע לא נזכר הבן אחד באזהרה אך פעלה בהתאם להנחיות שקיבלה.

בחקירתה החוזרת מסרה, כי הנאשם אישר, בחקירתו, שהמקום בו נמצאו הסמים הוא בחזקתו ובנוסף טען, כי עשה זאת בגלל חוב כספי.

בדוח מסכם חקירת מז"פ - ת/2, תואר המתחם בו נערך החיפוש כ"מתחם מגודר... שבחזיתו שער הזזה. בתוכו שני בתי מגורים כאשר במרכז החצר בנוי קיים מחסן בנוי מאסכורית. פנים המתחם (צ"ל: המחסן) בנוי אבן/בטון ומחולק לשני חדרים נפרדים שלכל אחד מהם דלת כניסה".

בהמשך, נרשם כי חדר אחד משמש לגידול שתילים ובו נתפסו השתילים, והחדר השני - משמש לייבוש השתילים לאחר קטיפתם.

לדוח צורפו תמונות.

בתקליטור ת/3א' ובתמונות הסטילס ת/3ב' ניתן לראות את המעבדה.

חוות דעת המעבדה האנליטית - ת/4 - קבעה, כי הצמחים שנתפסו הם סם מסוכן מסוג קנביס.

בקשה להוצאת צו חיפוש - ת/א5' - הוגשה לבית המשפט על ידי רכז המודיעין רס"ב דב בנימין.

צו החיפוש - ת/ב5' - התייחס לנאשם, בכתובת: שכונה 38, בית 96, תל שבע. על פי הצו, נדרש החיפוש להיות בנוכחות עדים.

על פי צו החיפוש - ת/ג5' - נערך החיפוש בנוכחות העד אחמד אבו שנדי ונתפסו "סמים ומעבדה לגידול סמים". דוח החיפוש הפנה לזכ"ד של ע.ת. 4.

מסמכים המוצגים - ת/א6' - ת/י6"ג - מפרטים אופי תפיסת הסמים, העברתם למעבדה וממנה.

פתק בשפה הערבית - ת/8 - נתפס במעבדה (הוגש במהלך חקירת הנאשם). בפתק נרשם, בשפה הערבית: "לקנות חולצות".

עד כאן ראיות התביעה.

ראיות ההגנה

הנאשם - בחר להעיד.

בחקירתו הראשית, סיפר, כי הוא קרוב לגיל 60 וכי נשוי ל-3 נשים (לדבריו - גירש שתיים מתוכן) ואב ל-17 ילדים.

לדבריו, מתגורר בתל שבע, שכונה 38, בית 85 והחיפוש נערך בכתובת זו.

כשנשאל, אם כן, מהו בית 96, הסביר, כי אלו שני מגרשים שרכש ביחד עם אביו וכי "שני המגרשים צמודים וחומה אחת על שניהם".

לדבריו, ביום בו הגיעו השוטרים, גירש את אחת הנשים, בכך שאמר לה שלוש פעמים, בערבית, שהיא מגורשת. לדבריו, בית מספר 96 הוא של גרושתו והמחסן נמצא צמוד לבית 85.

לדבריו, עבד בעבר כקבלן משנה בעיר מודיעין, אצל קבלן ראשי מאום אל-פחם, שברח באמצע העבודה והותיר אותו בלא כסף. הפועלים החלו להגיע אליו ולדרוש את שכרם והוא ביקש מהם לחכות זמן מה. הם הלכו וחזרו וישבו ליד שער ביתו, אמרו שאין להם מה לאכול. לכן לוהו כספים מבחור בתל שבע שעובד עם השוק האפור. הוא מסר את הכסף לפועלים ואחר כך היה לו קושי להחזיר את ההלוואה. לאחר שלושה חודשים - הגיע אליו הנושה ודרש את הכספים, שבינתיים הגיעו מסך בן 40,000 ₪ לסך בן 180,000 ₪ ובהמשך, טפח החוב לסך בן 340,000 ₪.

בסופו של דבר, דרש הנושה מהנאשם שיעמיד לרשותו את המחסן שמאחורי ביתו וש"חבר'ה יעבדו במחסן הזה כל פעם עד שנסגור את החוב שלנו". הנאשם שאל, במה יעבדו והנושה אמר, שזה לא ענינו. למחרת, הגיע הנושה עם בחור יהודי בשם עידן, ואמר לו, שאותו בחור יעבוד במחסן. הנאשם אמר, שאינו מעוניין שמישהו יעבור דרך ביתו אלא שיכנסו למחסן דרך דלת חיצונית שנפתחת לכיוון המסגד.

אותו בחור היה בא בלילה, נכנס ויוצא.

באחד המקרים, ביקש ממנו אותו בחור למלא לו חבית והוא מילא חבית.

לדברי הנאשם, אינו יכול למסור את שמו של הנושה - המלווה בריבית, אלא אם המשטרה תספק שמירה צמודה לביתו. ביום בו נערך החיפוש - התקשרה אליו אשתו עפאף, המתגוררת בבית 96 - באותו זמן טרם התגרשה ממנו - ואמרה לו, שיש משטרה בבית.

לדברי הנאשם, אמר לשוטרים, שמתפר הבטון שיש במגרש - מדובר בבית ששייך לגרושתו וכי הוא מתגורר בבית 85.

לדברי הנאשם, לא אמר שהסמים שלו, אלא של אנשים שהוא חייב להם כסף.

לדבריו, לא ידע מה יש במחסן, היות שאינו מגיע אל מאחורי הבית כי אינו מעוניין להפגש בגרושתו.

הנאשם אישר, כי המחסן צמוד לקיר ביתו.

הנאשם טען, כי מי מהשוטרים לא הסביר לו את זכויותיו ולא דיברו איתו אפילו מילה. הנאשם הכחיש, כי אמר שהשקה את עציצי הסם תמורת 8,000 ₪.

בחקירתו הנגדית, נשאל, אם משלם מזונות לגרושותיו והשיב שלא, היות שמתקיים מ"הבטחת הכנסה". אמנם, גרושתו הגישה תביעה לבית הדין השרעי, אך אף פעם לא הזמינו אותו לדין והוא מעולם לא שילם.

לדבריו, שבועיים לפני היום בו נחקר גירש את רעייתו עפאף ומאז לא נכנס לביתה. הגירושין היו בדרך של לומר שלוש פעמים "מגורשת".

הנאשם אישר, כי המחסן בו נתפסה מעבדת הסמים היא שלו וכי הוא שאישר לעבוד במחסן אך לטענתו, לא ידע מה עושים שם.

בנוגע לסמים שנתפסו בבית - טען הנאשם, שהם נתפסו בחדר הכביסה ובמחסן, שהוא אף פעם לא נכנס אליהם.

לדברי הנאשם, הנושים איימו עליו ברצח ושיחריבו את ביתו. בנוסף, לקחו את בנו והכו אותו מכות רצח. מדובר בעולם תחתון והם אוהבים כסף.

הנאשם אישר, כי ידע שעושים משהו לא בסדר במחסן (עמ' 45, ש' 6 - 7). ידע, שלקחו את המחסן "לא לדברים כשרים" (שם, ש' 23), אך לא חשב על כך, חשב רק על זה שהחוב ירד.

לדבריו, אותם אחרים עבדו במחסן כחודשיים עד חודשיים וחצי.

לדבריו, מילא מים בחבית רק פעם אחת ולא נכון שאמר בחקירתו במשטרה, שמילא מים כמה פעמים.

לדבריו, עמד ודיבר רק עם שוטר אחד, כשהשוטר השני היה במרחק של 20 מטר ולא שמע אותו.

לדבריו, לא דיבר עם השוטר בכלל על סכום כסף.

לדבריו, אותו יהודי שהגיע לעבוד במחסן - נאמר לו, בפעם הראשונה, ששמו נתן ולאחר מכן - ששמו עידן. לאביו קראו אבי.

לדבריו, החשמל למעבדת הסם הגיע משני הבתים - 85 ו-96 - גם יחד, כי קיים שעון חשמל אחד וגרושתו משלמת את החלק שלה בחשמל. בהמשך, שינה טעמו ומסר, כי החשמל הגיע מבית 96 וכי הכבל הראשי מגיע לבית 96 וממנו הוא מושך חשמל לבית 85 (עמ' 47, ש' 20 - 26).

לדבריו, לא הסכים כלל שייקחו חשמל מביתו, רק לתאורה.

לדבריו, הפתק ת/8 לא הוצג לו בחקירה והוא אינו יודע היכן נתפס, אולי בחצר.

לדבריו, אינו בקשר עם ילדיו כבר 10 שנים.

לשאלות בית המשפט, אישר הנאשם, כי אם מישהו יכנס לשטח שלו ללא רשות - ישלם לו פיצוי, לדבריו "גם מיליון דינר".

הנאשם טען, כי ילדיו אינם מסתובבים ליד המחסן, בו נתפסו הסמים, אלא רק בחזית הבית.

לדבריו, נתן לאחרים להשתמש במחסן ולא חשש מכך, שידברו עם הבנות או עם הנשים - בגלל הלחץ של החובות.

לדבריו, חרף כך שהתגרש מרעייתו עפאף - לא שבה לבית הוריה ונשארה לגור לצדו.

באמרת הנאשם ת/א' מסר, כי מבין את החשד נגדו; מבין את זכויותיו; כי התייעץ עם עורך דין לפני החקירה.

בחקירה מסר, כי נשוי לשתי נשים ויש עוד אחת גרושה וכי הוא אב ל-15 ילדים.

מסר, כי אינו משלם מזונות, אלא הביטוח הלאומי משלם במקומו וכי הוא מקבל הבטחת הכנסה ואין לו הכנסות נוספות.

כשנשאל, כיצד מגדל 15 ילדים עם הבטחת הכנסה בסך 3,900 ₪ השיב, כי רעייתו עובדת ומרוויחה סך נוסף בן 2,100 ₪ לחודש. יש לו גם 1,100 ₪ קצבת ילדים.

לדבריו, הוצאותיו החודשיות מגיעות ל-7,000 ₪.

מסר, כי בית 85 שייך לו ובית 96 - של גרושתו, אם כי גם הוא היה שלו עד לפני 9 שנים.

הנאשם אישר, כי הסמים נתפסו בביתו ומסר את השתלשלות הדברים בגינה נקלע לחובות, אוים ואז הנושה בעל החוב אמר שיביא לו יהודי מראשון לציון שיעבוד במחסן ובשל כך ירד לו מהחוב. שמו של אותו יהודי - נאמר לו פעם אחת עידן ופעם אחת נתן. אין לו את הטלפון שלו.

הנאשם מסר, כי מגדלים סמים במחסן שלו "בערך חודשיים וחצי שלושה חודשים" וכי הוא לא נכנס לשם אף פעם ולא ידע על זה.

לדבריו, היה ממלא מים בחביות.

לדבריו, חשד שמתנהל במחסן משהו לא חוקי (ש' 108 - 110).

לדבריו, נאמר לו שיביאו חשמל למחסן לא על השעון של הבית.

כשהוצגו לו התמונות והסרטונים ת/א' ו-ב', אישר, כי אלו הסמים שנתפסו במחסן וכי התמונות צולמו באותו היום, אם כי מסר כי הוא רואה זאת בפעם הראשונה ולא נכנס למחסן.

הפתק ת/8 הוצג לנאשם בחקירה והוא טען, כי אינו יודע מי כתב אותו.

בדוח המעצר ת/1ב' מסר הנאשם, בתגובה להודעה על מעצרו: "זה לא שלי היה לי חוב ועל זה חייבו אותי להתעסק בזה".

עד כאן ראיות ההגנה.

טענות הצדדים

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב.

התביעה טענה, כי במענה שנמסר מטעם ההגנה קיימת סתירה פנימית, שכן, מחד גיסא - טוען הנאשם, שהחיפוש לא נערך בביתו, ומאידך - שהתיר את השימוש במבנה לאחר, אך אם התיר את השימוש במבנה, משמע - שהמבנה בחזקתו.

התביעה טענה, כי אין לקבל הכחשות הנאשם בנוגע לדברים, שמסר לשוטרים בשטח וכי לא היה לשוטרים כל מניע להפליל הנאשם.

התביעה טענה, כי אמרתו של הנאשם, בתגובה להודעה על מעצרו, כעולה מדוח המעצר (ת/1ב) - עולה, כי "התעסק" בגידול הסם וכי לא ניתן לייחס לו משמעות אחרת.

עוד נטען, כי הנאשם אישר באמרתו, כי המחסן בו גודלו הסמים הוא שלו ואף אישר, כי מילא חביות לצורך השקיית צמחי הסם.

התביעה טענה לסתירות בגרסת הנאשם.

התביעה טענה, כי אין בסיס לטענות הנאשם, לפיהן "אולץ" לעסוק בתחום הסמים. עוד נטען, כי לא הוצג כל בסיס ראיתי לטענות, כי אנשים אחרים עסקו בגידול הסמים במחסן.

התביעה טענה, כי על הנאשם לספק הסברים בנוגע לסמים שנתפסו במתחם, שהיה בחזקתו, וכי לא עמד בנטל זה.

התביעה טענה, כי לא נפלה בעייתיות כלשהי בצו החיפוש. עוד נטען, כי החיפוש נערך בנוכחות בנו של הנאשם, אשר יותר על זכותו לתוספת עדים וכי מכל מקום - בשלב מסוים, הצטרף גם הנאשם לחיפוש, כך שבסופו של דבר, נכחו שני עדים.

התביעה ביקשה ליתן מירב המשקל לאמרתיו הספונטניות של הנאשם כבר בעת החיפוש.

התביעה ביקשה להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

ההגנה טענה לפגמים בחיפוש, הן מבחינת הכתובת הנקובה על צו החיפוש והן מבחינת עריכתו בנוכחות עד אחד בלבד, שהוא תופש הבית ולשיטתה של ההגנה - אינו מתאים כלל לשמש כעד.

ההגנה טענה לאי התאמות בגרסאות הבלשים הנוכחים בחיפוש.

ההגנה טענה, כי לא הוסברו לנאשם זכויותיו בטרם הדברים שמסר בשטח.

ההגנה טענה להגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית. זאת, משלא ננקט הליך נגד מי מבני המשפחה האחרים של הנאשם, לרבות כאלה - שהיו נוכחים במקום.

ההגנה טענה לתחולתו של סייג הכורח וכי אין מניעה להכיר בקיומו של סייג זה, גם אם לא הובאה ראיה התומכת בטענות הנאשם.

דין והכרעה - הפן העובדתי

לאחר שמיעת מכלול הראיות - מוצא בית המשפט, כי עלה בידי התביעה הכללית להוכיח, ברף הראיה הנדרש בפלילין, קרי: מעבר לכל ספק סביר, כי הסמים המסוכנים, שנתפסו במחסן שמאחורי בית הנאשם וכן - אלה שנתפסו בביתו - הוחזקו כולם על ידי הנאשם וכי הנאשם היה מעורב בגידול, ייצור והכנה של הסם.

הסמים המסוכנים כולם נתפסו במתחם מגוריו של הנאשם. הנאשם מנהל משק בית פטריארכלי, בהיותו נשוי למספר נשים (לטענתו - גירש אחת או משתיים מהן, אך הן נותרו לגור במתחם).

המחסן, בו גודלו צמחי הסם - מצוי מאחורי המבנה, בו מתגורר הנאשם דווקא והנאשם אף אישר עובדה זו, אך מכל מקום - עלה מהראיות, כי לנאשם השליטה על המתחם כולו. נסיונות ההגנה לטעון, כי אחת מרעיותיו של הנאשם, ממנה התגרש, לטענתו, במועד שלא בורר עד תום - מחזיקה באחד המבנים במתחם - לא היו משכנעים.

לא הוצגה כל ראיה בכתב לתמיכה בראיות אלה, כשהמדובר במסמכים שהם ברשות הנאשם.

אותה רעיה, שהתגרשה, על פי הטענה - לא הובאה לעדות מטעם ההגנה.

בחירתו של הנאשם שלא להציג ראיות אלה לפני בית המשפט, עומדת לו לרועץ.

לענין זה, יפים דברי השופטת הדסה בן עתו בפסק הדין ע"א 548/78 שרון נ' לוי (פורסם במאגרים):

בכלל הנקוט על ידי בית המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעלי דין בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראיה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראיה, היתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראיה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק מאי הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה.

בית המשפט מקבל כמהימנה עדותו של הבלש, ע.ת. 2, כי המדובר במתחם אחד כולל. עדות זו נתמכה מפי - לא אחר מאשר - הנאשם עצמו, וכך עולה גם מעיון בדוח המסכם של חקירת המז"פ - ת/2, שם הוגדר המתחם כולו, בו מצויים הן הבית, בו מתגורר הנאשם והן הבית, בו, לטענתו, התגוררה האישה ממנה התגרש כ"מתחם מגודר... שבחזיתו שער הזזה. בתוכו שני בתי מגורים כאשר במרכז החצר בנוי קיים מחסן בנוי מאסכורית..." כלומר, המדובר במתחם אחד, מוקף חומה.

לבית בו מתגוררת מי שנטען שהיא גרושה - אין כניסה נפרדת.

הנאשם אישר, בחקירתו בבית המשפט, כי קו חשמל אחד מזין את כלל המתחם ולטענתו - הוא מתחשבן עם גרושתו בנוגע לחשמל.

הנאשם אף אישר, לשאלת בית המשפט, כי אם מישהו יכנס לשטח המתחם ללא רשותו - ישלם לו פיצוי בקנה מידה גדול (לדבריו - "גם מיליון דיןר").

מעבר לכך, שהסמים נתפסו במתחם, שהוא בשליטתו המלאה של הנאשם - הרי הודה הנאשם, הן כלפי הבלשים בשטח והן בחקירתו במשטרה - כי המחסן, בו נתפסו הסמים, הוא בבעלותו ובשטח אף מסר - כי הוא שהתיר ל"אחרים" לא ידועים להשתמש בו ואף השתתף בטיפול בצמחים שבמחסן, בין היתר בהשקיותם.

לענין זה - מקבל בית המשפט כמהימנות את עדויות השוטרים, שמסרו על התבטאויותיו של הנאשם ומוצא לייחס המשקל המירבי לדברים שנאמרו מפיו בשטח, באופן ספונטני.

אמנם, הנאשם טען, כי מי שטיפל בגידול הסמים - היו אנשים אחרים והוא נאלץ להתיר להם זאת בשל חובות כספיים. בנוגע לכך - אין בית המשפט מוצא לקבל גרסת הנאשם, שלא נתמכה - ולו בבדל ראיה.

הגרסה גם אינה מסתדרת ואינה תואמת את ההגיון ואת נסיון החיים. אדם, כמו הנאשם, המנהל משק בית גדול ומחזיק במספר נשים ובילדים רבים - ייתן לאנשים, שאינו מכיר, לשהות במתחם מגוריו ולגדל סמים?!

בית המשפט אינו בוחן דברים באופן אקדמי או מנותק מהמציאות, אלא באופן המחובר למציאות.

משהסמים נתפסו במתחם מגוריו של הנאשם - הנטל לטעון, כי היו שייכים למאן דהוא אחר - הוא עליו והנאשם אפילו לא החל להרים נטל זה.

באותה מידה - לא הוצג בדל ראיה לטענה, כי הנאשם אולץ להתיר לאחרים לגדל הסמים - וכי זכאי לחסות תחת הגנת ה"כורח".

אף בנוגע לטענות, כי הנאשם לווה סכומים מאחרים, בריבית קצוצה - לא הוצגה כל אסמכתא וכך גם בנוגע לתשלום לפועלים. ודוק: גם כשנוטלים הלוואות מגורמים חוץ בנקאיים - קיים תיעוד לכך. ההלוואות משולמות בשיקים, ישנן העברות בנקאיות, נחתמים מסמכי הלוואה וכו'.

כל טענות הנאשם הן טענות בעלמא, בלא תמיכה כלשהי.

טענות הנאשם, כי יבולע לו אם יחשוף את זהות מי שטיפל בסמים - לא נתמכו בדבר.

בית המשפט התרשם מהנאשם כאדם אסרטיבי; בעל מעמד בחברה בה מתגורר; מנהיג שבט גדול של משפחה ובה מספר רב של ילדים, חלקם בוגרים; תפקד כקבלן, תוך ביצוע עבודות בקנה מידה גדול; לא בנקל ניתן יהיה לכפות על אדם כזה דבר מה. אך זאת - מעבר לנדרש, שכן, כאמור, לא הובאה כל ראיה לתמוך בטענות אלה.

אמור מעתה - הסמים הוחזקו במתחם, שהוא בשליטת הנאשם; כשהנאשם היה מודע להחזקתם והנאשם אף השתתף בגידול הסמים שבמחסן ומכאן, שקמה התשתית העובדתית להרשעה בעבירות שמיוחסות לנאשם.

דיון והכרעה - הפן המשפטי

בהמשך לקביעת בית המשפט, לעיל, כי עלה בידי התביעה הכללית להוכיח את היסוד העובדתי להרשעה בעבירות המיוחסות לנאשם - נותר עוד לדון במספר סוגיות משפטיות.

אשר להחזקת הסמים המסוכנים - בהתאם להוראות סעיף 8 לפקודה - גם אם היתה מתקבלת טענת הנאשם, שהסמים הוחזקו, בפועל, על ידי אחרים - הרי משהתיר הנאשם להחזיקם או לטפל בהם במתחם שבבעלותו - קם יסוד ההחזקה, במובן המשפטי. אך זאת מעבר לנדרש, שכן בית המשפט אינו מקבל טענת הנאשם, כי הסמים הוחזקו על ידי מי אחר, בהיעדר כל תימוכין לטענה זו.

המבחן הקובע לענין אחזקה, הינו קיומו של עקרון השליטה, אשר נקבע בסעיף 34כד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

כאמור, הסמים נמצאו במתחם מוקף חומה, ואף לדברי הנאשם עצמו, לא ניתן להיכנס למתחם ללא הסכמתו. מכאן, שלנאשם היתה שליטה בסמים המוחזקים.

משהתקיים "עקרון השליטה" בסמים, הרי שאין כל חשיבות לשאלה האם הנאשם החזיק בהם לבד, או עם אחרים, שכן, די בעובדה כי לנאשם היתה יכולת עשיה בנוגע לסמים, כדי לבסס החזקה בסם.

ראו דברי כב' השופט (כתוארו אז) א' ברק -ע"פ 250/84 הוכשטט נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(1) 813 (ע' 823):

נראה לי, כי לענין העבירה של החזקת סם מסוכן, מושג השליטה משמעותו, כי לאדם היכולת, על-פי מהלך הענינים הטבעי והרגיל, להגיע לעשיה פיסית בחפץ, או שבידו היכולת לקבוע את גורלו הפיסי של החפץ...

יתרה מכך, עקרון השליטה, המבסס את עבירת ההחזקה, אינו מחייב, כי לנאשם יהיה מגע ישיר עם הסמים, אלא די בכך שהיתה לו היכולת לעשיה פיזית ואישית והיכולת לקבוע גורלם של הסמים, בכדי לבסס החזקה בסם.

עקרון זה הוא פוטנציאל העשיה הפיסית בחפץ. פוטנציאל זה קיים לא רק בחפץ "המצוי בידו" ... אלא גם בחפץ המצוי "בכל מקום שהוא" בין שאותו מקום "שייך לו" ... "ובין אם לאו".

(שם, עמ' 824, ההדגשה אינה במקור).

אשר לטענה - כי הנאשם לא ידע מה קורה במחסן - בית המשפט אינו מקבל טענה זו בפן העובדתי. אך מעבר לנדרש - גם אם תתקבל עדות הנאשם בבית המשפט כלשונוה, הרי אישר הוא, כי חשד, שמתרחשים במחסן דברים שהם בניגוד לחוק ולמרות האמור - אפשר זאת על מנת להוריד את גובה החוב, שלטענתו היה חייב לאחרים (גם לענין זה לא הוצג כל מסמך מאמת). והלא - אם חשד הנאשם - קמה החזקה הידועה בשם "עצימת עיניים", אשר מנויה בסעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, לפיה - רואים אדם כמי שחשד בדבר טיב התנהגות, אך נמנע מלברר החשד, כמי שהיה מודע לנסיבות, אם היה מבררן.

אשר לטענות בנוגע לקבילות האמרות, שמסר הנאשם בשטח - לענין זה, מקבל בית המשפט כמהימנה את עדותו של ע.ת. 4, לפיה - התבטא הנאשם באופן ספונטני ומסר, שנקלע לחובות ו"חייבו אותו להיכנס לנושא של גידול סמים", כשמיד לאחר מכן - הזהיר העד את הנאשם בדבר זכויותיו.

עד זה לא ביטא כל גישה עוינת כלפי הנאשם, ההיפך הוא הנכון.

לעד זה, כמו גם ליתר השוטרים - לא היתה כל סיבה למסור פרטים, שאינם נכונים. מה גם, שהנאשם חזר על חלק ניכר מהפרטים שמסר לו גם בחקירתו במשטרה וגם בבית המשפט (בתהליך מתמשך של נסיון להפחית ממשקל הדברים). כך, בשיחה עם העד סיפר הנאשם, כי השקה את עציצי הסם שבמחסן פעם בשבוע; בחקירה במשטרה סיפר - כי רק מילא חביות מים ואחרים השקו ובבית המשפט טען - כי היתה פעם אחת בלבד שמילא חבית. ברור, כי האמרה הראשונית, בשטח - היא בעלת המשקל הגדול יותר.

סעיף 11 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971, מאפשר קבלה כראיה של כל אמרת חוץ של נאשם, בלא קשר לשאלה, האם נאמרה בחקירה רשמית במשטרה או בכל מקום אחר ואף לא - האם נאמרה כלפי איש מרות. אך מכל מקום, במקרה דנן, כאמור, אף הוזנה הנאשם והוסברו לו זכויותיו מיד לאחר שמסר את המשפט הראשון, באופן ספונטני ובנוגע לאותו משפט - לא היתה דרך להזהיר הנאשם לפני שמסר הדברים.

אשר לטענות בנוגע לתקינותו של החיפוש: הטענה הראשונה בהקשר זה, ענינה, כי צו החיפוש נקב בכתובת בית מספר 96 ואילו הנאשם מתגורר בבית מספר 85. כאמור בפרק העובדתי לעיל - הוכח, במהלך המשפט, כי המדובר במתחם אחד ובו מספר מבנים, כשכל המתחם מוקף קומה וכולו בשליטת הנאשם. הבלש - ע.ת. 4 - אף מסר, כי וידא את נכונות הכתובת באמצעות מפה שהוצגה לו. נסיון ההגנה לטעון, כי המדובר בשתי כתובות שונות - הוא מלאכותי ואינו תואם את המציאות. כאמור בפרק ניתוח העובדות לעיל - הנאשם אף לא הביא בדל ראיה להוכיח, כי התגרש מהאישה, המתגוררת בבית 96, ראיות שלא היה כל קושי להביא לאור טענתו, כי אותה אישה זוכה למזונות מהמוסד לביטוח לאומי. הנאשם אף לא מסר הסבר מניח את הדעת לשאלה, כיצד לא שבה אותה אישה להתגורר בבית אביה, אם גורשה ממנו ומדוע זה תמשיך ותתגורר בסמוך אליו. גם בנוגע למועד הגירושין הנתענים - נמסרו מספר גרסאות סותרות. פעם אחת מסר, כי גירש אותה באותו היום, בו נערך החיפוש ובפעם אחרת - כי היה זה שבועיים לפני כן. אך מכל מקום

- הוכח, כי המדובר במתחם שכולו בשליטת הנאשם, בלא קשר לשאלת המצב האישי הרשמי של אותה אחת מרעיות הנאשם, בהווה או בעבר.

אין זה חריג, כי קיימים מתחמים להם מספר כתובות שונות ובמקרה דנן - אין כל הבדל בין צו חיפוש למתחם בית 85 או בית 96, היות ששניהם נתונים במתחם אחד, מוקף חומה.

הפסיקה אליה הפנתה ההגנה, בנוגע לכך (ת"פ שלום רחובות 18294-11-17 **מדינת ישראל נ' סלטי**) - אינה דומה למקרה הנדון שכן, במקרה דנן, אין המדובר ביחידות דיור שאינן קשורות זה לזו ואופי המגורים במשפחה פטריארכלית כדוגמת משפחתו של הנאשם - הוא שונה.

טענה נוספת, שנשמעה בנוגע לחיפוש, היא העובדה, כי נערך ללא עדים.

אין חולק, כי בצו החיפוש - ת/5 - הורה בית המשפט על חיפוש בנוכחות שני עדים.

ברם, בית המשפט מקבל כמהימנה את עדותו של ראש צוות הבילוש - ע.ת. 3, כי בנו של הנאשם, שהיה נוכח במקום, והוא בגיר - מסר לו, כי אינו מבקש, שיתלוו עדים נוספים לחיפוש. תשובתו זו של הבן אף תועדה, בזמן אמת, בדוח הפעולה ת/7. על פי הוראות סעיף 26(א)(3) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969, ככל שמי מתופשי המקרקעין ויתר על זכותו לערוך חיפוש בעדים - אין מניעה, כי החיפוש יערך ללא עדים נוספים.

מעבר לאמור - במהלך החיפוש נכח הבן ובחלוף פרק זמן לא ארוך, הגיע למקום גם האב - הנאשם - והיה נוכח בסמוך לגילוי הממצאים החשובים ביותר, קרי: מעבדת גידול הסם. כך שבסופו של דבר היו נוכחים במקום שני עדים, בעת איסוף הממצאים המרשיעים.

לענין זה, אין בידי בית המשפט לקבל הטענה, כי מחזיק המקרקעין, או מי מבני משפחתו, שאינו בגדר עד ניאוטראלי לחלוטין - אינו כשר לשמש כעד לחיפוש. הפסיקה אליה הפנתה ההגנה, בנוגע לכך, היא פסיקה שאינה מחייבת. לטעמו של כותב שורות אלה - קביעה לפיה יהיה על המשטרה, בכל חיפוש אותו מבצעת, לאתר עדים שאינם קשורים לתופשי המקרקעין - עלולה ליצור הכבדה על פעילות המשטרה, עד לסיכול מוחלט של הפעילות. שכן, בדרך כלל, מי שנוכח במקרקעין הם המחזיקים בו או אחרים המקורבים אליהם.

החוק עצמו אינו קובע דרישה כזאת.

יתר על כן: מטרת הדרישה לחיפוש בעדים היא מניעת טענות בדבר השתלה של ממצאים מפלילים או בנוגע למיקום בו נתפסו הממצאים. אלא, במקרה דנן - אין כלל טענה, כי נתפסו ממצאים, שלא היו במקום וכאמור - טענתו המרכזית של הנאשם, היא כי "אולץ" על ידי אחרים לאפשר גידול הסמים.

גם בנוגע לסמים, שנתפסו בתפוזות - בנקודות שונות במתחם - לא הועלתה טענה כזו.

לאור האמור - אין בית המשפט מוצא, כי נפל דופי כלשהו בחיפוש שנערך, לא מבחינת מיקום המתחם ביחס לנקוב בצו ולא מבחינת הדרישה, לקיים החיפוש בעדים, דרישה עליה ויתר אחד ממחזיקי המקרקעין - בנו של הנאשם.

טענה נוספת של ההגנה ענינה אפליה, או אכיפה בררנית, הבאה ידי ביטוי בכך, שהיחידה החוקרת לא עצרה, או עיכבה לחקירה אחרים ובחרה לנהל ההליך כלפי הנאשם בלבד.

אותם אחרים - הם רעיותיו השונות והילדים הרבים שהיו במתחם.

אלא, שהטוען להגנה מן הצדק בדמות אכיפה בררנית - נדרש לבסס טענותיו בראיות. כלומר, היה על ההגנה להפנות לתשתית ראיתית, שהצדיקה נקיטת הליכים כלפי מי אחר מבני המתחם. תשתית כזו לא הוצגה.

יתר על כן: אין מקום לקבל טענת אפליה, כשהנאשם הוא הפטריארך - הסמכות הבכירה, כביכול, במתחם המדובר ויתר הנוכחים שם הם נשים וילדים, כשלפחות הילדים - הם תחת מרותו.

האחריות מטפסת כלפי מעלה ואינה יורדת מלמעלה למטה.

כך שגם אם מי מילדי הנאשם סייע לו, במידה זו או אחרת - הנאשם הוא זה שקיבל ההחלטות והוא שאפשר, גם לדבריו, לגדל הסמים במבחן ומכאן - שהוא האחראי.

בית המשפט מוצא, כי היחידה החוקרת פעלה באופן הנדרש, כאשר לא ששה לעצור ולפגוע בחירותם של הנוכחים במקום, אלא אם נמצאו ראיות הקושרות מי מהם, באופן אקטיבי, לממצאים המפלילים, במקרה דנן - התבטאויותיו של הנאשם והיותו האחראי על המקום.

אחרון - בנוגע לטענת הכורח. כפי שפורט בפרק העובדות לעיל - המדובר בטענה בעלמא, שלא בוססה בכל ראיה שהיא, אפילו לא מסירה של פרטי מי, שעל פי הטענה - כפו על הנאשם לגדל סמים.

נטל ההוכחה לקיומו של סייג לאחריות פלילית, רובץ על כתפיו של הטוען לכך.

לענין זה, ראו דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (חלק מקדמי וחלק כללי), הצעת חוק 2098 מיום 06.01.1992, ע' 134:

סעיף 41 מסדיר במפורש את שאלת נטל ההוכחה לענין הסייגים לאחריות פלילית. ההסדר הוא פועל יוצא של שני כללים גדולים בדיני הראיות: האחד, הטוען לחרג - עליו הראיה; והשני, כל ספק בפלילים - הנאשם יהנה ממנו. פירושו של דבר: אדם עומד בחזקת חף מפשע כל עוד לא

הוכחה אשמתו מעבר לכל ספק סביר והטוען שאדם עבר עבירה, טוען לחרג מן החזקה הכללית ועליו הראיה.

המציאות האובייקטיבית היא, שעבריינים מבצעים את עבירותיהם בדרך כלל במצב שאין בו כדי לשלול את פלילות המעשה. מכאן, שביצוע מעשה במצב שיש בו כדי לשלול את פלילותו, היא בבחינת חריג, וחרג זה טעון הוכחה. אולם, משבאה הוכחה שיש בה כדי לעורר ספק סביר בקיומם של תנאי סייג לאחריות פלילית, תיסתר החזקה של חפות מפשע רק תוך הסרת הספק האמור, שכן In Dubio Pro Reo.

(ההדגשות אינן במקור)

השופט מ' חשין אף התייחס לדברי ההסבר לעיל בפסק הדין ע"פ 4675/97 **רוזוב נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

ההבדל בין ה"סייגים" לבין רכיבי העבירה הוא זה, שאת אלה האחרונים חייבת התביעה להוכיח מעבר לספק סביר בכל מקרה, ואילו את ה"סייגים" אין היא חייבת, מלכתחילה, להוכיח - קרא: להוכיח כי לא נתקיימו - אלא אם העלה אותם הנאשם והוסיף והביא ראיות לטיעונו (נטל הבאת הראיות).

(ההדגשה אינן במקור)

על הנאשם הנטל להביא, ולו ראשית ראיה, כי פעל מתוך כורח ואין די בטענות בלבד. הנאשם לא עמד בנטל הנדרש ממנו. על כן, אין בית המשפט מוצא ליתן משקל לטענה זו.

הוסף לאמור, מדובר בטענה, שאינה תואמת את נסיון החיים ואת ההגיון. אזרח עלום, מאזור מישור החוף - יגיע ליישוב תל-שבע, אל "ממלכתו" של הנאשם, במתחם בו מתגוררים בני אדם רבים והוא סמוך למרכז היישוב, ושם - יכפה עליו לעסוק בגידול סם.

כפי שפורט לעיל - הנאשם אפילו לא טרח להציג ראיה כלשהי על חובות שהיו לו; על נטילת ההלוואות, על תשלום כספים לפועלים. בית המשפט אינו מוצא כל רגליים לטענה זו ועל כן - לא נדרש לניתוח המשפטי של הטענה אך יצוין, למעלה מן הנדרש, שגם לו היתה מוכחת טענה כזו - היו לנאשם די והותר חלופות להימנע מלאפשר גידול הסמים במתחם מגוריו, לרבות האפשרות לדווח לרשויות.

לאחר שעלה בידי התביעה הכללית להוכיח את היסוד העובדתי שבבסיס העבירות וכן להוכיח, כי הנאשם היה מודע לגידול ולהחזקה של הסמים המסוכנים; לאחר שבית המשפט לא מצא בסיס לטענות ההגנה השונות - מוצא להרשיע הנאשם בעובדות ובעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י' חשוון תשפ"א, 28 אוקטובר 2020, במעמד הצדדים.